

Arrest

nr. 324 122 van 27 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DENAMUR
Brugmannlaan 60
1190 VORST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 27 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 december 2024 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 17 februari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 september 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 1 oktober 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 oktober 2024 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingen-status en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart over de Vietnamese nationaliteit te beschikken. U bent gehuwd en heeft één kind. Zij verblijven momenteel bij uw ouders in het dorp. In 2020 besloot u Vietnam te verlaten omdat het leven er, mede door natuurrampen, te moeilijk was geworden en u geld nodig had voor uw zieke ouders. In 2022 woonde u met uw vrouw in de stad Vinh. U had daar een kleine winkel gestart met geld dat u had geleend van de maffia. U herstelde en verkocht oude bromfietsen. U kreeg echter problemen met de maffia omdat u niet regelmatig betaalde. Na drie maanden kwam men u lastig vallen, bedreigen en de boel kort en klein slaan. U maakte hiervan melding bij de politie die af en toe kwamen kijken. Na zes maanden moest u de winkel stopzetten. U en uw vrouw zijn toen ondergedoken in het huis van uw broer en uw zus in een andere provincie. U leende opnieuw geld om uw land te kunnen verlaten. Op 01 juni 2023 bent u legaal met een visum naar Hongarije gereisd in het kader van arbeid. Jullie werden gedurende twee tot drie weken vastgehouden in een kelder. U bent ontsnapt en naar Polen getrokken. Na een maand bent u zelfstandig met een wagen naar België gereisd, waar u op 07/09/2023 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer stelt u een vrees te hebben voor de maffia van wie u geld leende.

U legt geen documenten neer.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Om onderstaande redenen kan u de internationale bescherming overeenkomstig, Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet worden toegekend, noch de subsidiaire bescherming overeenkomstig Art. 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

- De aangehaalde elementen van vrees bij terugkeer naar uw land, hebben geen band met de vluchtelingenconventie. U verklaart dat u Vietnam heeft verlaten uit economische motieven (zie CG p.5). Uw vrees ten aanzien van de maffia, van wie u geld leende is bovendien niet aangetoond. Uw verklaringen lopen niet parallel. Ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelde u dat u geld had geleend om uw winkel op te starten (CG p.5), terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u geld leende om uw schulden af te betalen nadat uw zaak failliet was gegaan (zie CG vragenlijst DVZ in het dossier). Verder is het weinig aannemelijk dat de maffia reeds na drie maanden uw winkel zou stuk slaan, omdat u niet regelmatig betaalde, aangezien dit juist de bron van uw én hun inkomsten was. Dat u hierdoor de winkel al na zes maanden stop zette, is weinig geloofwaardig (CG p.4). U stelt dat de maffia u en uw familie bedreigde, maar hierop verder in gegaan, bedoelt u uzelf en uw vrouw. Uw vrouw en kind verblijven heden in het dorp bij uw ouders (CG p.3). Uw oudste broer verblijft eveneens in het dorp. Niemand van hen wordt bedreigd. Uw verklaring dat de maffia uw dorp niet had gevonden, overtuigt niet (CG p.5). Het is ook weinig aannemelijk dat u na de beweerde problemen met de maffia in verband met uw winkel, opnieuw geld zou gaan lenen om het land te verlaten. Hoe dan ook zijn de genoemde problemen met de maffia gemeenschappelijk van aard en u dient zich dan ook te wenden tot uw eigen autoriteiten voor bescherming. Uit uw verklaringen blijkt trouwens dat de politie een kijkje kwam nemen nadat u hen mondeling om hulp zou hebben gevraagd (CG p.6).

- U legt geen enkel identiteitsdocument neer, noch enig ander document dat toelaat uw identiteit en/of reisroute te controleren. U verklaart dat uw paspoort in Hongarije werd afgenomen en dat u verder geen documenten kan neerleggen omdat er te weinig tijd was. U werd erop gewezen dat de procedure van uw asielerzoek al ruim een jaar loopt en er voldoende tijd was om in documenten te voorzien (CG p. 7). Uw verklaring dat u na uw ontsnapping in Hongarije op eigen kracht naar Polen en van daar naar België bent gereisd, wordt ten eerste betwijfeld. U reisde in twintig uur met de wagen van Polen naar België, vermoedelijk georganiseerd door smokkelaars.

- U legt tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u Vietnam heeft verlaten. Bij de DVZ verklaarde u dat u uw land heeft verlaten op 01/04/2023 (zie DVZ vraag 33). Volgens visa-informatie (aanwezig in het administratieve dossier), werd u op die datum een visum voor Hongarije toegekend voor 31 dagen, geldig van 02/04/2023 tot 02/05/2023. Uw verklaring bij het CGVS dat u op 01 juni 2023 Vietnam heeft verlaten (CG p. 6), is niet waarschijnlijk. Verder, verklaarde u bij de DVZ dat u op 15/06/2023 België bent binnen gekomen (DVZ vraag 33).

- Uit het voorgaande volgt dat uw VIB in België op 07/09/2023 laattijdig is, wat de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees verder ondermijnt. Immers, van een verzoeker die een gegronde vrees voor vervolging

inroept, kan worden verwacht dat hij bij binnenkomst in de Schengenzone, zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient, wat i.c. niet het geval is.

Gelet op wat voorafgaat, kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna: het EVRM).

Voorts voert verzoeker de schending aan “*van de verplichting tot adequate en redelijke motivering, van de onjuiste opvatting van de feiten en de onjuiste rechtsopvatting, van het gebrek aan, de onjuistheid van, de tekortkoming aan of de tegenstrijdigheid van de oorzaken en de motivering, van de motivering ten gronde, van de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht en de plicht van de administratie om het dossier met een zorgzame manier te bekijken en van het voorbijgaan aan het gezag van de stukken*”.

Verzoeker kan zich niet vinden in de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift legt verzoeker drie stukken neer, namelijk een bewijs van akte van 30 oktober 2024 (stuk 1), een bewijs van een lening van 400 miljoen Vietnamese dong (stuk 2) en een kopie van zijn Vietnamese identiteitskaart (stuk 3).

3. Nota met opmerkingen

Op 23 december 2024 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen waarin wordt verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure. De verwerende partij wijst er in deze nota op dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en daadkrachtige motieven en in het verzoekschrift wordt geen gegronde middel aangevoerd. Voorts worden de door verzoeker bij het verzoekschrift neergelegde documenten besproken en besluit de verwerende partij dat hij hiermee geen ander licht kan werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

De verwerende partij verwijst naar de *COI Focus: ‘Vietnam, Corruptie en documentenfraude’* van 7 juni 2021, die zij als bijlage toevoegt aan haar nota met opmerkingen.

4. De partijen dienen geen pleitnota in.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet

noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart dat hij Vietnam heeft verlaten omdat hij problemen kende met de maffia na het aangaan van een lening van 400 miljoen Vietnamese dong om een reparatiewerkplaats voor bromfietsen te starten. Bij terugkeer vreest hij voor de maffia van wie hij geld leende.

6.2. De verwerende partij besluit op basis van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten dat hij geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat (i) de aangehaalde elementen van vrees bij terugkeer naar verzoekers land geen band hebben met het Vluchtelingenverdrag, het betreffen immers (a) economische motieven, daarbovenop (b) heeft hij zijn vrees ten aanzien van de maffia niet aangetoond wegens weinig geloofwaardig, hoe dan ook (c) zijn de genoemde problemen met de maffia gemeenrechtelijk van aard en aldus mag worden verwacht dat verzoeker zich in eerste instantie richt tot zijn nationale autoriteiten voor bescherming, (ii) hij geen enkel identiteitsdocument neerlegt, noch enig ander document dat toelaat zijn identiteit en/of reisroute te controleren, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop hij Vietnam heeft verlaten en (iv) uit het voorgaande volgt dat verzoekers beschermingsverzoek in België op 7 september 2023 laattijdig is, wat de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees verder ondermijnt.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat deze bevindingen van de verwerende partij met betrekking tot het asielrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het asielrelaas alsook pertinent en correct zijn en dat op grond daarvan terecht werd besloten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij in gebreke blijft, zoals hierna zal blijken.

6.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift enkele documenten toe, namelijk een kopie van een document waaruit een lening zou blijken (stuk 2) en zijn Vietnamese identiteitskaart (stuk 3).

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

6.4. In de bestreden beslissing werd aangestipt dat verzoeker tijdens zijn administratieve procedure geen identiteitsdocument voorlegde. Hierbij werd terecht gesteld dat verzoekers betoog dat er te weinig tijd was om zijn documenten neer te leggen, niet kon overtuigen daar zijn asielpprocedure al ruim een jaar liep en er dus wel degelijk voldoende tijd was om documenten te voorzien.

Het is daarom niet ernstig dat verzoeker pas in de beroepsprocedure opeens zijn identiteitskaart (stuk 3 bij het verzoekschrift) kan neerleggen. Nochtans had verzoeker hier voldoende de tijd voor én werd er eerder gewezen op het belang van het staven van zijn identiteit, zonder gevolg. Verder wijst de Raad erop dat er enkel een kopie voorligt zodat de authenticiteit en de herkomst van dit document niet kunnen worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt. Bovendien blijkt uit de landeninformatie die de verwerende partij bij haar nota met opmerkingen voegt dat *“corruptie aanwezig is in veel sectoren van de Vietnamese maatschappij. De werking van de politieke instellingen, de overheidsadministraties, de politie en het gerecht in Vietnam wordt door corruptie gekenmerkt. De neutraliteit en de werking van het openbare ambt en de publieke sector in Vietnam worden hierdoor aangetast. (...) Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de bewijswaarde van de door de Vietnamese overheidsdiensten afgeleverde attesten en documenten. Verschillende geraadpleegde bronnen geven aan dat Vietnamese identiteitsdocumenten bij nazicht fouten kunnen bevatten.”* (COI Focus “Vietnam, Corruptie en documentenfraude”, van 7 juni 2021). Om deze redenen is de bewijswaarde van deze identiteitskaart dan ook zeer gering.

Wat er ook van zij, zoals in de verweernota aangehaald: in casu wordt niet getwijfeld aan verzoekers nationaliteit en kan verzoeker door het neerleggen van zijn identiteitskaart verder geen afbreuk doen aan de kern van de bestreden beslissing, met name de determinerende motieven op grond waarvan een gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk word geacht.

6.5. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift tevens een document waarmee hij tracht aan te tonen dat hij in maart 2023 een lening van 400 miljoen Vietnamese dong zou hebben aangegaan, kort voor zijn vertrek uit Vietnam (stuk 2).

Het betreft geen origineel document maar enkel een kopie die bovendien slecht leesbaar en onvertaald is. De authenticiteit en de herkomst van dit document kunnen aldus niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt. Bovendien blijkt uit de landeninformatie die de verwerende partij bij haar nota met opmerkingen voegt dat omwille van de hoge graad van corruptie Vietnamese documenten gemakkelijk en goedkoop verkrijgbaar zijn, zoals hierboven reeds vermeld (COI Focus *“Vietnam, Corruptie en documentenfraude”* van 7 juni 2021). Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Dit alles samen genomen, relativeert bijgevolg danig de bewijswaarde van dit document.

Daarnaast merkt de Raad op dat dit document in een andere taal dan deze van de rechtspleging is opgesteld en niet is vergezeld van een voor eensluidende verklaarde vertaling door een beëdigde vertaler naar de taal van de rechtspleging noch naar één van de twee andere landstalen of het Engels. Hierdoor kan de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan en deze verifiëren. Wat er ook van zij, uit de summiere samenvatting van dit document die in het verzoekschrift wordt verschaft, kan hoogstens blijken dat verzoeker een lening aanging, verder staat dit document niet in welke omstandigheden deze lening werd aangegaan, van wie verzoeker geld leende en/of welke problemen verzoeker hierdoor zou ondervinden.

Bovendien doet dit slecht leesbare en onvertaalde document hoe dan ook geen afbreuk aan de terechte bevinding in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen een aantal tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en ongeloofwaardigheden bevatten waardoor zijn vrees voor de maffia niet is aangetoond, met name: *“Uw verklaringen lopen niet parallel. Ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelde u dat u geld had geleend om uw winkel op te starten (CG p.5), terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u geld leende om uw schulden af te betalen nadat uw zaak failliet was gegaan (zie CG vragenlijst DVZ in het dossier). Verder is het weinig aannemelijk dat de maffia reeds na drie maanden uw winkel zou stuk slaan, omdat u niet regelmatig betaalde, aangezien dit juist de bron van uw én hun inkomsten was. Dat u hierdoor de winkel al na zes maanden stop zette, is weinig geloofwaardig (CG p.4). U stelt dat de maffia u en uw familie bedreigde, maar hierop verder in gegaan, bedoelt u uzelf en uw vrouw. Uw vrouw en kind verblijven heden in het dorp bij uw ouders (CG p.3). Uw oudste broer verblijft eveneens in het dorp. Niemand van hen wordt bedreigd. Uw verklaring dat de maffia uw dorp niet had gevonden, overtuigt niet (CG p.5). Het is ook weinig aannemelijk dat u na de beweerde problemen met de maffia in verband met uw winkel, opnieuw geld zou gaan lenen om het land te verlaten.”*

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij een eerste lening aanging om zijn reparatiewerkplaats voor bromfietsen te kunnen openen. Evenwel benadrukt de Raad in deze dat het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zou zijn, niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. De bevestiging van een afgelegde verklaring bij het CGVS en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken is bijgevolg geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken. Door zich verder te beperken tot het louter herhalen van zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS en het volharden in zijn beweerde vrees, toont verzoeker niet aan dat voormelde motieven onredelijk of ontoereikend zouden zijn en slaagt hij er ook niet in om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdige, vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen te verklaren of te weerleggen. Verzoeker brengt aldus geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voormelde motieven, laat staan deze kunnen verklaren of weerleggen.

Aangaande verzoekers betoog dat hij geen hoop heeft om doeltreffend te worden beschermd door de politie, dient te worden opgemerkt dat hij hier louter bij een blote en a posteriori bewering blijft, te meer uit zijn verklaringen blijkt dat hij hen mondeling om hulp zou hebben gevraagd en dat zij een kijkje zouden hebben genomen (NPO, p. 6). Uit verzoekers verklaringen kan aldus niet blijken dat de autoriteiten niet in staat zouden zijn geweest om hem de nodige ondersteuning te bieden.

6.6. De ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde vluchtrelaas waardoor zijn vrees niet is aangetoond, wordt verder versterkt door de terechte bevinding dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het moment waarop hij Vietnam heeft verlaten: *“U legt tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u Vietnam heeft verlaten. Bij de DVZ verklaarde u dat u uw land heeft verlaten op 01/04/2023 (zie DVZ vraag 33). Volgens visa-informatie (aanwezig in het administratieve dossier), werd u op die datum een visum voor Hongarije toegekend voor 31 dagen, geldig van 02/04/2023 tot 02/05/2023. Uw verklaring bij het CGVS dat u op 01 juni 2023 Vietnam heeft verlaten (CG, p.6), is niet waarschijnlijk. Verder, verklaarde u bij de DVZ dat u op 15/06/2023 België bent binnen gekomen (DVZ vraag 33).”*

In voorliggend verzoekschrift volhardt verzoeker erin dat hij Vietnam op 1 april 2023 heeft verlaten, met een paspoort en een visum geldig van 2 april 2023 tot en met 2 mei 2023, dat hij gedurende ongeveer twee à drie weken in Hongarije is gebleven en dat hij daarna gedurende één maand in Polen was, waarna hij naar België is gereden (ongeveer 20 uur met de wagen), en tot slot dat hij op 15 juni 2023 in België aankwam. Evenwel gaat verzoeker hiermee voorbij aan de pertinente motieven van de verwerende partij waar zij in de bestreden beslissing opmerkt dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de datum van zijn vertrek uit Vietnam bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vertrek op 1 april 2023) en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS (vertrek op 1 juni 2023). De Raad herhaalt dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zou zijn, niet onvoldoende is om de tegenstrijdigheid te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring bij het CGVS is geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde dat zijn paspoort werd afgenomen in Hongarije (NPO, p. 7). Uit verzoekers verklaringen blijkt geenszins dat hij aangifte van verlies van zijn paspoort deed. Aldus biedt hij geen zicht op zijn reisroute naar België, bij gebrek aan enig document om deze te controleren.

6.7. Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om middels zijn verzoekschrift zijn beschermings-verzoek alsnog met documenten te staven, kunnen deze documenten geen ander licht werpen op de motieven van de bestreden beslissing. De voorgelegde documenten zijn gekenmerkt door hun beperkte bewijswaarde en zeer beperkte inhoud en worden niet aangevuld en geruggesteund door aannemelijke en geloofwaardige verklaringen. Wanneer deze stukken met hun zeer beperkte inhoud alsook beperkte bewijswaarde worden beoordeeld en meegewogen in het kader van een integrale geloofwaardigheids-beoordeling, dan kan de Raad niet anders dan besluiten dat zij niet kunnen opwegen tegen het geheel van pertinente bevindingen inzake de tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en ongeloofwaardigheden in verzoekers verklaringen.

6.8. Bovendien worden de ernst en geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en vrees finaal ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker laattijdig een beschermingsverzoek heeft ingediend. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat verzoeker pas op 7 september 2023 een verzoek om internationale bescherming in België indiende, hoewel hij reeds midden juni 2023 in België zou zijn aangekomen (AD CGVS, map DVZ met verklaring DVZ van 29 september 2024, vraag 33), stemt niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten. Het talmen van verzoeker om bescherming te zoeken, getuigt bezwaarlijk van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Door louter te herhalen dat hij niet eerder op de hoogte was van de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen en dat hij niemand kende bij aankomst in België en door te betogen dat een termijn van tien weken om zijn beschermingsverzoek in te dienen volledig begrijpelijk is, brengt verzoeker geen concrete en dwingende argumenten aan die afbreuk doen aan voorgaande overweging en die kunnen volstaan om zijn handelen te vergoelijken. Verzoekers betoog overtuigt immers op geen enkele wijze. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade loopt in zijn land van herkomst kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die het Vluchtelingenverdrag hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin zijn voorzien toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en er hierna zo snel mogelijk een beroep op doet. Daar verzoeker dit niet heeft gedaan, kan op redelijke gronden worden gesteld dat dit de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees verder ernstig en finaal ondermijnt.

6.9. Voorts komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn verklaringen en het vluchtrelaas, het geven van post factum verklaringen, het louter vergoelijken en minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden, het opwerpen van losse beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen en conclusies van de verwerende partij, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande motivering kunnen weerleggen of ontkrachten. Dergelijk verweer is niet dienstig om de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

6.10. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker middels zijn verzoekschrift en de daarbij gevoegde documenten met hun beperkte bewijswaarde en zeer beperkte inhoud, geen concrete gegevens of tastbare elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de determinerende motieven van de bestreden beslissing, laat staan deze determinerende motieven kunnen verklaren of weerleggen.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, zodat er geen reden is voor om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

De Raad besluit samenvattend en in navolging van de verwerende partij dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van dezelfde wet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

7.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

7.2. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing door de verwerende partij terdege gemotiveerd: *“Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.”*

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen elementen bij die hier een ander licht op kunnen werpen. De Raad ontwaart noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

8. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de verwerende partij verplicht de beslissing zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet. De stelling dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Wat betreft het artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de verwerende partij en de Raad in het kader van dit beschermingsverzoek is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wat inhoudt dat het artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijfen-twintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO